

a) Normalt kan et skattekrav inddrives, når skatten kan kræves betalt hos skatteyderen og ikke er blevet erlagt. Når kravet således kan inddrives er det „eksigibelt“. Dette er også reglen efter dansk lovgivning (statsskattelovens § 38). Efter den nævnte bestemmelse i retsplejeloven kan inddrivelse af en fremmed stats skattekrav imidlertid først ske, når skattekravet er „endeligt fastsat“. Dette vil sige, at den skattepligtige altid vil kunne suspendere inddrivelsen ved at klage over ansættelsen. Der er således efter den danske lovgivning en væsentlig forskel mellem inddrivelsesmuligheden for et dansk skattekrav og den fremmede stats krav, en forskel, der hverken gælder efter finsk, norsk eller svensk lovgivning, hvorefter bistand kan ydes, blot det pågældende krav er eksigibelt. Retsplejelovens krav om, at den kontraherende stats fordring på skat altid skal være endeligt fastsat, forekommer for rigoristisk. Der synes ikke at være grundlag for at opretholde denne betingelse som et ufravigeligt krav, der skal stilles i *alle* tilfælde, altså også, hvor en bistandsaftale ønskes indgået med lande, der — som tilfældet er med bl. a. de nordiske lande — har en skattelovgivning, der stort set svarer til vor egen.

b) De gældende danske regler kan kun antages at give adgang til at bruge retsmidlet *udpantning*, men derimod *ikke lønindeholdelse* ved inddrivelse af fremmede skattekrav. Også her er der en begrænsning i den bistand, Danmark kan yde, i forhold til det, der f. eks. tilbydes fra svensk side.

c) Ved lov nr. 185 af 23. juni 1932 om inddrivelse af skatter og afgifter til det offentlige er der givet en række regler om udpantning for skat, hvorefter denne foregår på en enklere måde end udpantning efter retsplejelovens regler. I lovens § 7 er der desuden givet den særlige regel, at udpantningsretten for skatter vedvarer indtil 2 år,

efter at fordringen er forfalden til betaling, medens den efter retsplejelovens regler kun gælder i et år. Lovens regler kan efter dens indhold kun gælde danske skattekrav. Det må anses for naturligt, at den nævnte lov også kommer til anvendelse på det fremmede skattekrav, hvor en bistandsaftale er indgået.

Under hensyn til det under a—c anførte er det i lovens § 2, 2) foreslået, at eksigible krav på skatter og afgifter, pålignet i vedkommende stat, skal kunne inddrives her i landet efter de for inddrivelse og opkrævning af tilsvarende eller lignende danske skatter og afgifter gældende regler, når der herom foreligger en anmodning fra finansministeriet, ledsaget af dettes attestation om, at betingelserne ifølge overenskomsten for inddrivelsen er til stede.

I forslaget § 4 foreslås § 50 i statsskatteloven, § 47 i kommuneskatteloven og § 596, stk. 2, i retsplejeloven ophævet, idet disse bestemmelser erstattes af de i forslaget indeholdte regler.

Da det må anses for naturligt, at aftale om undgåelse af dobbeltbeskatning og om bistand i skattesager knyttes sammen, er det foreslået, at regeringen også skal være bemyndiget til at indgå aftale om bistand i skattesager, når der med vedkommende land er indgået eller indgås en aftale om dobbeltbeskatning, og der er tale om bistand vedrørende skatter og afgifter af den i dobbeltbeskatningsaftalen omhandlede eller lignende art. Med ordene „eller lignende art“ har man villet tilkendegive, at der intet skal være til hinder for, at bistandsaftalen f. eks. kan omfatte kommuneskat, selvom dobbeltbeskatningsaftalen alene omfatter statsskat, idet der her må siges at være tale om skatter af lignende art. Det samme skal gælde formueskat, selvom dobbeltbeskatningsaftalen kun omfatter indkomstskat.